

Choemoes en Erwtensoepe

Eerste druk, november 2012

© 2012 Sara Ahron

Corrector & technische ondersteuning: Kasper Veen

ISBN: 978-90-484-2657-7

NUR: 336

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

CHOEMOES
ERWTENSOEP

Sara Ahron

Choemoes & Erwtensoeep vertelt het verhaal van de hoofdpersoon Lisa Cohen. Zij is een jonge vrouw met een Nederlands-Israëliëische achtergrond. Doordat zij een deel van haar jeugd in Israël doorbrengt en ook haar verplichte militaire dienst in het Israëlische leger vervult doet zij heel veel kennis op over het Midden-Oosten. Na haar periode in Israël keert zij terug naar Nederland om Midden-Oosten wetenschappen te gaan studeren. Tijdens deze studie krijgt zij een baan op een researchinstituut aangeboden. Door dit werk komt zij terecht in de wereld van de terreurbestrijding. Iets waar zij door haar oude functie in het leger al zeer vertrouwd mee is. Haar deskundigheid zorgt voor een prachtige blik achter de schermen in een roerige regio. Tevens laat het ook zien hoe het met de veiligheidssituatie in Europa er voor staat. Deze is lang niet zo stabiel als het lijkt. Laat u meevoeren in een boeiend en verhelderend levensverhaal.

Noot van de auteur:

Dit boek is een combinatie van feit en fictie. De hoofdpersoon is een fictief uitgedacht personage. Elke overeenkomst met de werkelijkheid berust op toeval. De zaken die zij in haar werk behandelt berusten echter wel op feiten. Hiervoor heeft de auteur een aantal bronnen gebruikt. Deze worden achter in het boek aangegeven in een bronnenlijst. De kennis over het Israëlische leger is onder andere afkomstig uit de ervaring van de auteur. De auteur heeft om privacy redenen besloten om onder een pseudoniem te schrijven.

I

Een rood dossier op mijn bureau schreeuwde om aandacht. Er zat een post-it op waar op stond: “Analyseer mij!”. Ik moest hartelijk lachen, overdacht mijn grijze ochtend en nam een slok thee. Vervolgens bond ik mijn donkerblonde haar opnieuw in een paardenstaart.

Daar zat ik dan, Lisa Cohen, net 22 jaar oud en een jaar Midden-Oosten studies afgerond. Ik wist dat dit geintje waarschijnlijk door Jeroen was uitgehaald, aangezien hij de meest ondeugende is van alle collega's. Bovendien werkte ik nog maar net een paar maanden in dit analistenteam. Ontgroening was dus onvermijdelijk. Ik had nog geluk, want niemand had mij gevraagd op zoek te gaan naar het aardbeienladdertje! Dit bestaat natuurlijk niet, maar het grapje wordt wel heel vaak uitgehaald met nieuwkomers.

Op mijn werk ben ik sowieso een beetje een apart geval. De meesten van mijn collega's zijn pur sang nuchtere Hollanders. Dan ben je als half Israëlische best een opvallende verschijning.

Mijn vader heeft een Nederlandse achtergrond en komt uit de omgeving van Apeldoorn. Mijn moeder is geboren en getogen in de Israëlische stad Haifa.

Mijn ouders hebben elkaar leren kennen op een kibboets in het noorden van Israël. Een kibboets is een agrarische gemeenschap, waar meerdere gezinnen samen leven en werken.

Mijn vader werkte daar tijdelijk als vrijwilliger en mijn moeder voltooide er haar verplichte militaire dienst. Want in Israël moeten alle gezonde mannen en vrouwen van 18 jaar dienst doen in het leger. De mannen meestal drie jaar, de vrouwen twee jaar.

Na vier jaar romantiek op afstand besloot mijn moeder naar Nederland te komen en trouwden zij. Na hun huwelijk wist mijn moeder een baan te krijgen bij een klein verzekeringskantoor.

Mijn vader heeft al sinds jaar en dag zijn eigen juridisch adviesbureau. Zijn werk doet hij met veel plezier en toewijding. Met zijn drieën vormen wij een hecht en liefdevol gezin.

Tot dat ik 10 jaar oud was speelde mijn Israëlische achtergrond geen belangrijke rol. Want op dat moment kregen mijn ouders namelijk de mogelijkheid om bij een Nederlands-Israëlich bedrijf te gaan werken. Zij wilden dit graag doen en besloten op het aanbod in te gaan. Mijn ouders tekenden een eerste contract voor een periode van twee jaar.

Het vergde enige planning en organisatie, maar een jaar later zaten wij in het vliegtuig op weg naar Israël. Ik was benieuwd wat dit avontuur zou brengen.

Wij hadden er allemaal erg veel zin in. Bovendien kreeg mijn moeder de kans langere tijd dichterbij haar familie te kunnen zijn. Dit is erg belangrijk voor Israëli's. Het zijn echte familiemensen. Vrienden spelen een net zo grote rol.

Het is zeldzaam om een Israëli in het weekend alleen thuis te vinden. De grootste hobby is namelijk je vrienden en familie in een restaurant ontmoeten om daarna met z'n allen leuke dingen te gaan doen. Mocht er een moment zijn dat je je verveeld is een gezellig kopje koffie bij de burens altijd mogelijk.

In Israël woonden wij in de stad die nooit slaapt, Tel Aviv. Wij hadden een klein appartement op 5 minuten lopen van het strand. De prachtige boulevard en het mooie strand werden mijn huiskamer. Zodra ik de schooldag had afgerond zat ik op het strand om huiswerk te maken en vooral veel lol te trappen met vrienden. Het tienerleven was onbezorgd. Het schoolleven wat minder.

Het kostte mij namelijk enige moeite om het Hebreeuws en het Arabisch, de twee officiële talen van Israël te leren. Dit komt doordat beide talen totaal niet lijken op het Nederlands. Zo wordt het geschreven en gelezen van rechts naar links. Dat was even wennen!

Bovendien is het schoolsysteem in Israël anders dan in Nederland. Er is daar bijvoorbeeld geen Cito-toets.

In plaats daarvan is er een tussenexamen om op deze manier je niveau voor de middelbare school vast te stellen. Ook is er na iedere les 10 minuten pauze. Met dat laatste had ik natuurlijk geen moeite!

Na afronding van mijn basisopleiding besloten mijn ouders 2 jaar

langer te blijven. Ik ging verder met mijn opleiding op een middelbare school in Tel Aviv. Ik begon daar aan de Israëliëse versie van de brugklas. Deze schooltijd heet in Israël *Chativat Bina'im* en lijkt meer op de Amerikaanse Junior High periode. Mijn resultaten gingen met sprongen vooruit. Ik had het naar mijn zin! Ik was ontzettend blij dat wij nog niet terug naar Nederland moesten. Want inmiddels was ik volledig ingeburgerd en had er veel vrienden.

Een leven buiten het bruisende Tel Aviv en mijn vriendenkring kon ik mij nog maar moeilijk voorstellen.

Tegen de tijd dat wij terug moesten naar Nederland was ik druk bezig met mijn examens ter afronding van de brugklas.

Om er voor te zorgen dat ik mijn examens goed af kon maken, werd er na overleg besloten dat ik bij familie in Israël zou blijven. Mijn ouders gingen wel alvast terug naar Nederland. Dit ondanks de spanningen tussen Israël en Irak. Deze liepen in 1991 steeds hoger op, het was duidelijk dat de dreigementen van de Iraakse leider Saddam Hoessein werkelijkheid zouden kunnen worden.

Saddam Hoessein had bedreigd om Israël van de kaart te vegen. Hij zou dit gaan doen door het afschieten van zogeheten scud-raketten. De koppen van deze raketten zouden met chemische en biologische ladingen gevuld zijn. Kortom, het werd er voor ons niet rustiger op. Het was voor mij en mijn ouders best moeilijk om in die periode ver van elkaar weg te zijn.

De atmosfeer op school en thuis werd anders. Israël veranderde langzaam in een spookstad. In Tel Aviv begonnen mensen grote voorraden aan te leggen voor de schuilkelder thuis. Aan de rand van de stad werden antitank-raketten opgesteld.

Ook werd iedereen verplicht om bij legerdistributiecentra gasmaskers te halen. Als scholier moest ik dat masker altijd bij mij hebben. Op school vonden extra oefeningen plaats om ons voor te bereiden op het schuilen in de schuilkelder bij een bombardement.

Het was duidelijk dat wij ieder moment bij een oorlog betrokken konden raken. Ook al leek deze oorlog heel ver weg.

Het was een indrukwekkende en ontvucherende ervaring. Plotseling maakte ik deel uit van een conflict dat wereldnieuws was.

Ik vond het moeilijk om te geloven dat ik op televisie kon zien wat er gebeurde in deze oorlog. Een oorlog waar ik zelf midden in zat!

Om de spanning niet te groot te laten worden deden mijn Israëlische vrienden en ik wat wij altijd doen in een oorlogssituatie. Wij bouwden de schuilkelders om en hielden er “eind-van-de-wereld feestjes”! Als je toch al bedreigd wordt met totale vernietiging kan je de zorgen maar beter van je af lachen en dansen.

In die periode was ik niet overdreven angstig, maar ik sliep wel veel onrustiger. Ook ontwikkelde ik een grote over bezorgdheid die ik nooit meer helemaal kwijt zou raken.

Toen ik in de zomer van 1992 terug naar Nederland ging was ik een stuk ouder en wijzer.

Eenmaal thuis bij mijn ouders duurde het even voordat ik mijn draai weer had gevonden. Ik ging verder met mijn middelbare school en voltooide met goed resultaat de vwo opleiding. Naast de voorbereidingen voor het eindexamen was ik ook druk bezig met de oriëntatie voor mijn militaire dienst in Israël. Vanwege mijn dubbele nationaliteit was ik daar namelijk toe verplicht. Bovendien vond ik het belangrijk om te doen.

In de zomer van 1996 vertrok ik naar Israël om te beginnen met mijn militaire dienst die *Sheroet Tzva'ie* genoemd wordt.

Twee weken na aankomst meldde ik mij op een warme ochtend op het oproepkamp Bakoem.

Op deze legerbasis verruilt iedere Israëli, man en vrouw, de jeugd voor volwassenheid en het leven van een soldaat. Vrienden en familie zwaaiden mij uit waarna een jonge sergeante ons in rijen van twee brulde.

Samen met nog 73 meisjes verruilde ik mijn kleren voor een uniform, werd ingeënt tegen verschillende ziekten, en kreeg een militair nummer. Daarna gingen wij op weg naar een trainingskamp ergens in Israël.

Aangekomen op ons trainingskamp BAHAD-12 was de spanning en nervositeit goed voelbaar. Ieder van ons besefte dat het onschuldige